

MAARTEN KUIPERS

De Zolder kampioen

MIJN GEHEIME VRIENDSCHAP
MET DE BESTE VOETBALLER OOI

MET ILLUSTRATIES VAN EMANUEL WIEMANS



Niet met je voet!

‘Wat zal hij zenuwachtig zijn, dames en heren. Dáár aan de zijlijn. Klaar voor zijn invalbeurt in deze zinderende finale. De jonge, veelbelovende spits met de naam: Ramo. Nog maar twee minuten op de klok! Het voetbalstadion ontploft...

En daar gaat Ramo! Als een kogel uit een pistool! Hij vliegt naar het strafschoopgebied van de tegenstander! En kijk eens op de flank rechts! Dáár meldt zich nu ook Ramo’s teamgenoot, Vinci di Balles, de duurste voetballer ooit!

Vinci heeft de bal. Hij dolt één... twee... drié mannetjes uit! Een schaar... een dribbel... en hij speelt ’m af naar Ramo! Wat een perfecte pass van Vinci di Balles! En já hoor, Ramo neemt ’m soepel aan en...’

‘Niet met je voet.’

‘Ramo heeft de bal op zijn slofen...’

‘Niet met je voe-hoet!’

‘Ramo maakt zich klaar voor een verwoestend schot en...’

‘Ramo! Je moet wel luisteren! NIET MET JE VOET!’

Ik keek op. Het gras op de heuvel was strak gemaaid. In de verte wapperde een roze puntvlaggetje aan een stok.

‘Ramo, hoe vaak moet ik het je nog uitleggen?’ hoorde ik mijn vader zeggen. ‘Je mag de bal niet met je voet aanraken op de golfbaan!’

Ik draaide me naar hem om. Mijn vader schudde zijn hoofd en bromde iets dat ik niet kon verstaan. Over zijn schouder droeg hij een zware tas met glimmende golfclubs, die hij met een zucht in het gras liet ploffen. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en droogde zijn handen aan zijn blauw-witte ruitjesbroek.

Een belachelijke broek, vond ik. Alsof je rondliep in een rekenschrift. En het erge was: mijn moeder droeg precies zo’n broek, net als mijn

broer – en het allerergste – ikzelf ook.

Welkom bij de familie Rekenruitjes.

‘Waarom doen we dit?’ zei ik. ‘We zien eruit als een stelletje idioten!’

‘Ramo Tarik!’ riep mijn moeder. Ze zwiepte gevaarlijk met haar golfclub door de lucht. Als ze mijn achternaam erbij noemde, moest ik oppassen. ‘Ramo Tarik, jij weet héél goed waarom we op golfles zijn gegaan. Neem liever een voorbeeld aan je broer. Damin staat toch ook niet te dromen?’

Mijn broer keek naar mij alsof hij aan een vuilnisbak rook. Damin was twee jaar ouder dan ik, maar ook twee keer zo kinderachtig. Zijn grootste lol was mij verlinken.

‘Ramo, we doen dit ook voor jou,’ zei mijn vader. Hij zocht iets in de zak van zijn ruitjesbroek. ‘Het is goed voor je toekomst.’

Ik had zin om te gaan schreeuwen. Mijn toekomst! Ik wist toch al precies wat ik later wilde. Spelen in een vol stadion. Scoren voor het juichende publiek. De winnende goal maken bij het wereldkampioenschap. Dát wilde ik! Net als Vinci di Balles, de beste voetballer van de wereld!

Toen er even niemand keek, gaf ik een trap tegen de tas met golfclubs. Meteen zat er een vieze veeg op mijn witte golfschoen met gaatjes. Lekker dan! Die dingen waren toch al lelijk. Ik werkte toch

niet als clown in een circus?

Ik haalde diep adem en draaide me om. Ik móést hem stellen. De vraag die ik mijn vader elke dag stelde. De vraag waar ik 's ochtend mee wakker werd en 's avonds mee in slaap viel. De vraag die maar door mijn hoofd bleef stuiten. Die éne vraag waar ik nooit het antwoord op kreeg dat ik wilde:

‘Waarom mag ik niet gewoon op voetbal?’

‘Ramo!’ brieste mijn vader. Hij keek alsof er een horzel in zijn nek was gevlogen. ‘Daar hebben we het al honderd keer over gehad! En ik ben niet van plan er honderd-en-een keer over te beginnen!’

Hij liep een paar passen bij me vandaan, maar keerde halverwege toch weer om. ‘Voetbal is te gewóón. Niet bijzonder. In ons gezin wordt NIET gevoetbald. Kijk om je heen. Op de golfbaan ontmoet je belangrijke mensen. Dat is goed voor later.’

Uit zijn ruitjesbroekzak haalde hij een plastic pinnetje tevoorschijn, dat hij in het gras prikte, om het golfballetje vanaf te slaan. ‘Luister,’ zei hij en zijn stem begon te trillen, ‘toen jouw opa hiernaartoe kwam, uit de bergen, aan de andere kant van de zee, toen had hij helemaal niets...’

O nee, dacht ik. Niet wéér dat verhaal over de

familie. Maar mijn vader was al begonnen.

‘Beeld je toch eens in: als een piepklein muisje in een muizenval, zo arm was hij! Hem lieten ze het smerigste werk doen in de fabriek. Dus toen ik zo oud was als jij, Ramo, had ik óók niks. Maar je moet vooruit in het leven! De juiste mensen leren kennen. Zakenmensen. Mensen van de wereld. Geen muizenvalmensen.’

‘Lieve Ramo,’ zei mijn moeder, ‘doe alsjeblieft een beetje je best. De golflessen zijn al duur genoeg. Papa heeft zelfs een extra baantje genomen om dit allemaal te kunnen betalen.’

Ik perste mijn lippen op elkaar. Wat een belachelijk gedoe! Dit was toch zonde van het geld. En we waren al niet rijk. Mijn vader werkte als inpakker bij een groothandel in nietjes. *‘Bringing the world together’* stond er op zijn broodtrommel. Om nog wat extra geld te verdienen, hielp hij ’s avonds in hoge gebouwen met stofzuigen. Mijn moeder werkte in de bibliotheek, waar ze koffie en thee inschonk bij de leestafel en zelfgebakken koekjes serveerde.

Intussen legde mijn vader zijn golfballetje op het pinnetje. Klaar om af te slaan.

Maar nu rolde er ineens een ander golfballetje door het gras. Het kwam op ons af gestuiterd, steeds dichterbij, tot het stilviel, precies naast het

balletje van mijn vader. Er paste nog geen gras-prietje tussen, zo dicht lagen de twee golfballen tegen elkaar aan.

‘Waar komt die vandaan?’ zei Damin.

We keken om ons heen, maar zagen niemand.

Ik ging op mijn hurken zitten en bekeek het nieuwe golfballetje. ‘Er staan letters op: *H.M.* En vijf gouden sterren.’

Alle vier tuurden we over de heuvels om te zien of de eigenaar van het balletje er misschien aankwam. Maar ‘*H.M.*’ was nergens te bekennen.

‘En nu?’ vroeg mijn moeder.

Mijn vader wreef een hele tijd over zijn kin en zei niets.

Mijn moeder kreeg een piepstemmetje van de zenuwen. Ze wilde weten wat de regels waren. ‘Als twee golfballetjes zo vlak tegen elkaar aan liggen, als eieren in een doosje, mag je dan jouw bal gewoon wegslaan?’

Ik wilde het balletje met de sterren oppakken, maar mijn vader zei: ‘Nee! Laten liggen! We wachten af.’

Zo stonden we een tijdje op de uitgestrekte golfbaan en gebeurde er helemaal niets. Ik probeerde het balletje opnieuw te pakken, maar Damin zag het en riep: ‘Hé joh! Wat zei papa nou?’

Op datzelfde moment kwam er een elektrisch

golfwagentje aangehobbeld. Een open autootje met een zonnedak. Het toeterde en stopte vlak voor onze neus. Er stapten twee heren uit met grote gebaren. Allebei droegen ze een ruitjesbroek. De kleinste en dikste van de twee droeg aan elke hand een gouden ring. De langste en slankste had een glanzende kuif krullend haar en een dure zonnebril op zijn neus.



‘Ja, ja, ja, wat hebben we hier?’ zei de kuifman met stralend witte tanden.

‘Dat is Henry Master!’ fluisterde mijn moeder.
Ik zag dat ze bloosde.

‘In het echt is hij nog knapper dan op tv!’

Nu herkende ik hem ook. Henry Master was de superpopulaire presentator van de *Henry Master-show*. Vijf keer per week ontving hij beroemde gasten uit binnen- en buitenland. Sporters, filmsterren, zakenmensen; je stelde pas wat voor als je werd uitgenodigd op de roodfluwelen bank van ‘Mister Master’.

Ook mijn vader begon te fluisteren: ‘En die andere is de miljonair Jilles Groen, de eigenaar van de golfbaan.’

‘Ja, ja, ja,’ klonk het opnieuw. Leunend op zijn golfclub zakte Henry Master door zijn knieën en bekeek de twee golfballetjes, die strak tegen elkaar aangedrukt lagen in het gras. ‘Dat is wel even een dingetje! Niet zo handig.’

Ook Jilles Groen hurkte om de balletjes van dichtbij te bestuderen. ‘Hm,’ zei hij en hij liet één wenkbrauw fronsen, ‘dat is inderdaad nogal een dingetje!’ Hij kwam weer overeind en keek mijn vader streng aan. ‘Waarom heb je dát nou gedaan, mijn beste kerel?’

Het bleef stil.

Ik keek naar mijn vader. Hij had een vuurrood hoofd. Waarom zei hij niets terug? Durfde hij niet? Mijn moeder staarde nerveus naar de punten van haar gaatjesschoenen.

Toen barstte Henry Master in lachen uit. En ook Jilles Groen zette het op een bulderen. Zo hard dat er een eind verderop mussen opfladderden uit het gras van de golfbaan.

‘We zitten je maar wat te dollen, beste kerel!’

Mijn vader begon ongemakkelijk mee te lachen. ‘Ik dacht even dat u, nou ja... we zijn nog niet zo lang... we zijn nieuw, begrijpt u.’

‘Ja! Ja! Ja! Wat een giller!’ lachte Henry Master. ‘Had ik je toch even te pakken, nietwaar?’ Plagerig gaf hij mijn vader een por in zijn zij. Dat deed mijn vader geen pijn, maar mij wél toen ik het zag gebeuren.

‘Oké, genoeg gelachen,’ zei Jilles Groen. Zijn gouden ringen glinsterden in de zon. ‘Beste kerel, doe eens gauw een stapje opzij. Dan kan meneer Master zijn bal slaan. Ga je gang hoor, Master!’

Mijn vader keek naar de grond als een schooljongen met een onvoldoende voor zijn rekentoets. Waarom protesteerde hij niet?

Henry Master lachte en maakte zich klaar om af te slaan.

‘Nee!’ riep ik.

‘NEE!’

Ik schrok van mijn eigen stem. ‘Nee! Het balletje van mijn vader lag hier als eerste! Dus hij is eerst aan de beurt.’

‘Pardon?!’ zei Jilles Groen. Zoveel brutaliteit had hij nog nooit meegemaakt.

‘Ramo Tarik!’ riep mijn moeder en ze pakte mij stevig bij mijn schouder.

Henry Master zette zijn zonnebril af en keek me aan. ‘Nou, Jilles, als deze jongen het zegt dan zal het wel zo zijn, toch? Oké, dan weet ik het goed gemaakt. De golfbal van zijn vader mag als eerste. Maar dan wil ik wel dat deze kleine man hem zélf afslaat. O, en één ding: je mag mijn balletje niet aanraken.’

Mijn moeder kwam naast me staan. ‘Dat kan hij niet,’ schutterde ze. ‘Echt niet. Het spijt ons verschrikkelijk. Onze zoon is nog maar klein.’ Ik voelde haar hand zachtjes door mijn haren strijken. ‘Onze Ramo moet nog leren zich te gedragen.’

‘Ik kan het wel hoor, mam,’ zei ik.

‘Kijk! Kijk! Kijk!’ lachte Henry Master. ‘De jongen wil ons wat laten zien! Alsjeblieft! Sla hier maar mee!’

Hij gaf mij zijn glanzende golfclub. Het ding was zwaarder dan ik dacht.

‘Nou wil ik het meemaken ook!’ zei hij.

Met de golfclub van Henry Master in mijn handen probeerde ik me te concentreren op de golfbal van mijn vader. Langzaam, heel langzaam tilde ik het ijzer boven mijn schouder.

‘Het publiek houdt zijn adem in, dames en heren...’

Ik telde af. Drie... twee...

‘Ondraaglijke spanning in het stadion...’

Eén...

Toen nam ik een aanloop en schopte zo hard ik kon tegen het balletje.

‘En o! Wat een schitterend schot! Uit de voorzet van Vinci di Balles scoort onze nieuwe topspeler: Ramo Tarik.’